

на своите прадеди, и въ скоро време се изгради съвременната държава Палестина, разположена въ северна Африка, на самия бръгъ на Сръдиземно море. Жителите на новата еврейска държава сж туземци араби и евреи — събрани колонисти изъ цѣлия свѣтъ. Между арабите и новите колонисти ставатъ често враждебни сбивания.

Свещенната земя привлече и много наши сънародници — евреи, които, особено въ първите години, заминаваха масово, едни отъ чисто религиозно-патриотични подбуди, а други за да търсятъ сръдства за препитание и животъ.

Но колкото и примамлива да е обетованата земя, мъчно се напуска земята кждето човѣкъ се е родилъ; тя те свързва съ всичко минало и настояще, затова колко много несбжднати надежди, колко разбити мечти преживѣха нѣкои отъ нашите евреи — палестински колонисти!

Презъ 1935 година, месецъ мартъ, напусна България едно младо, жизнерадостно, пълно съ идеи за новъ животъ, еврейско семейство.

Младите колонисти напуснаха родния си градъ съ радостъ, но надъ всичко стоеше нѣкаква невидима мъжа, която ги караше да плачатъ. Те бѣха радостни, че отиватъ въ страната, въ която щѣха да осъществватъ единъ свой идеалъ, но плачеха, защото се раздѣляха съ своите близки и съ всичко, въ което бѣха израсли.

Единъ недѣленъ день българскиятъ параходъ „Фердинандъ“ вдигна котва отъ Бургазкото пристанище и потегли за Палестина. На парахода, между многото пътници, сж и нашите млади колонисти.

— Когато видѣхме, че парахода се отдалечава отъ бръговата линия, макаръ и да бѣхме съ едно повишено настроение, обхвана ни едно тъжно чувство — разказва г-нъ Ф., нашия младъ колонистъ. Параходътъ порѣше пѣнливигѣ бурни води на Черно море, а на палубата се пѣеше „Шуми марица“ и „Мила родино“. Наистина, колко е мила родината, особено когато я напускахме и то за по-дълго, неопредѣлено време!... Но параходътъ не спираше, навлизаше въ водите на морето, кждето мъжката по родината се